

[Grethe Fenger Møller]

har sat 1,4 mia kr. af til udviklingen inden for forskning og teknologi.

Moderniseringen af den offentlige sektor, som er i gang, har en nøje sammenhæng med disse ting, for hvad hjælper det at have en offentlig servicesektor, som ikke kan imødekomme det nye og anderledes behov, der naturligt opstår i et samfund i rivende udvikling? Vi vil gerne have et bedre og større engagement hos den enkelte medarbejder.

Der er grund til at være glad for, at de kommunale organisationer og regeringen har indgået en aftale om rammerne for den kommunale økonomi i 1987 og 1988. Aftalen tager hensyn til de store økonomiske forskelle mellem kommunerne og sikrer, at ventelisterne til sygehuse bliver bragt ud af verden eller i hvert fald reduceret mest muligt. Det har regeringen lagt stor vægt på.

EF-folkeafstemningen viste klart, at befolkningen i udenrigspolitiske anliggender også er klar over, hvad der er i landets interesse.

For NATOs vedkommende er vi også et medlem uden tvivl. Måske kan man en gang imellem i udlandet, i hvert fald i mindre velorienterede kredse, få det indtryk, at Danmark ikke er så ivrigt et medlem som visse andre lande. Et sådant indtryk ville være helt forkert. Næppe noget land har større interesse i NATO end vort. NATO er et forsvar for demokrati. Vi har vel kun 25-30 virkelig grundfæstede demokratier i verden, og over halvdelen af dem er medlem af NATO. NATO har beskyttet freden i snart 40 år, og NATO er en grundlæggende del af vores styrke og af den enighed, som er nødvendig for, at vi kan have et ordentligt forsvar.

Naturligvis skal både vi og andre have mulighed for at have særstandpunkter, men man må også forstå, at selve enigheden om de store linjer er en fredsbevarende faktor. Det er vigtigt at være sig dette bevidst. Søg ikke i den grad uenighed, at indtrykket af enighed kan blive udvisket!

Hvordan alt dette skulle gå, hvis vi på et givet tidspunkt skulle få en S-SF-regering, tør jeg ikke tænke på. Det kunne give sig udtryk i en politik, der ville invitere til trusler, pression rettet mod Danmark. Jeg håber meget, at arbejdet i Østergaardudvalget vil gå sådan, at denne frygt kan manes i jorden ved, at NATO- og forsvarssamarbejdet fortsættes -

og med socialdemokratiet som en troværdig partner.

Der er mange, der har rejst spørgsmålet, om der egentlig er et realistisk alternativ til regeringens politik. Her er svaret et klart og utvetydigt nej, i hvert fald ikke hvis man vil have orden i økonomien og have en fornuftig sikkerhedspolitik. Vi har ganske vist hørt meget inden for de sidste måneder om et samarbejde mellem S og SF. Der er udgået paroler om samarbejde fra allerhøjeste sted i de to partier, og de taler endda om at få flertal efter næste folketingsvalg og så udnytte dette.

Det var egentlig bemærkelsesværdigt, at hr. Svend Auken slet ikke sagde noget om dette i sin tale i dag, men det er måske, fordi det er så åbenlyst for alle, at disse to partier hverken har nogen fremadrettet politik eller har et effektivt samarbejde at kunne fremvise.

Hr. Jes Lunde fra SF har sagt, at SF på et år kan halvere arbejdsløsheden og underkuddet på betalingsbalancen. Tror socialdemokratiet virkelig på det? Men det må erkendes, at de to partiers program for en økonomisk politik er et kapløb om at bruge nationalproduktet to eller måske snarere tre gange. Man vil ødelægge økonomien gennem store offentlige udgiftsstigninger, udslette erhvervslivets fremtidsstro gennem tvangsmæssige ØD-ordninger og lade omkostningsniveauet stige uhæmmet ved at nedsætte arbejdstiden til 35 timer med fuld lønkompenstation. Men det mest ufattelige er, at begge partier hævder, at dette vil gavne virksomhedernes konkurrenceevne.

Det er der vist ikke nogen uden for de to partier der kan forstå, for vi er stadig væk mange, der kan huske, hvordan det gik under den sidste socialdemokratiske regering. Hvad skete der? Arbejdsløsheden steg, antallet af familier på bistandshjælp steg, statsgælden steg, og samfundet blev med socialdemokratiets egne ord bragt på afgrundens rand.

Årsagen til den socialdemokratiske politiks sammenbrud var jo partiets overbudspolitik. I mellemtiden har partiet bevæget sig til venstre, og vil man nu yderligere tage hensyn til den overbudspolitik, der også er kommet fra SFs side? Det gik galt sidste gang, og det vil gå værre denne gang. Om så SFs første handling bliver at invitere socialdemokratiet til en slags samarbejde om NATO-medlem-